

N:o 125.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1894.

— — — — Andra Kammaren — 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner ej mindre om ändring af dels vissa paragrafer i 17 kap. rättegångsbalken, dels 2 § i 23 kap. rättegångsbalken, dels 2 § i 1 kap. rättegångsbalken och dels 9 § i förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting den 17 maj 1872 än äfven om antagande af lag om sakkunnige biträden åt domstolarne.

(Lagutskottets utlåtande n:o 71.)

Till Konungen.

Under erinran hurusom åtskilliga af de bestämmelser, hvilka funnits upptagna i det förslag till lag om bevisning inför rätta, som vid sistlidne riksdag förelåg till behandling, men ej tillvann sig Riksdagens bifall, icke mött egentligt motstånd inom Riksdagen och tillika syntes kunna utan afsevärd olägenhet inrymmas i 17 kap. rättegångsbalken, helst man i de delar af nämnda kapitel, som ej berördes af de föreslagna ändringarne, finge behålla den gamla välkända lagtexten, har enskild motionär hemställt om antagande af ett förslag till ändrad lydelse af åtskilliga paragrafer i ofvan berörda kapitel.

Jemväl af andra motionärer har ändring i åtskilliga af stadgandena i 17 kap. rättegångsbalken föreslagits, dervid framhållits angelägenheten deraf att den viktiga lagstiftningsfråga, som var föremål för ofvan berörda förslag till lag om bevisning inför rätta, återupptoges under en sådan form, som kunde tillförsäkra densamma ett gynsammt mottagande. Härjemte har ändring i 23 kap. 2 § rättegångsbalken blifvit af samme motionärer ifrågasatt.

Vidare hafva desse motionärer hemställt om antagande af en lag om sakkunniga biträden åt domstolarne, hufvudsakligen öfverensstämmande med de föreskrifter, hvilka i detta ämne förekommo i ofvan omförmälda förslag till lag om bevisning inför rätta, och hafva motionärerna till stöd för framställningen i denna del åberopat, att dessa föreskrifter, hvilka af Riksdagens lagutskott lemnades utan anmärkning, godkändes af Första Kammaren och af Andra Kammaren förkastades allenast på skäl, som icke i någon mån voro rigtade emot eller egde tillämpning å denna del af lagförslaget, äfvensom att förevarande fråga, som sålunda genom sin sammanbindning med andra, mera tvifvelaktiga ämnen fallit, syntes vara i behof af en snar lösning.

Slutligen har framställning gjorts derom, att 1 kap. 2 § rättegångsbalken och 9 § i förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting den 17 maj 1872 måtte erhålla förändrad lydelse i syfte att nämndemännens tjänstgöringstid skulle förlängas och äfven i domsaga, hvari sistnämnda förordning egde tillämpning, icke flere än tolf nämndemän komma att utses.

Riksdagen delar motionärernas uppfattning derutinnan, att åtskilliga af de utaf motionärerna anmärkta stadganden i 17 kap. rättegångsbalken böra undergå förändring och att det är af behofvet påkalladt, att en lagstiftning rörande sakkunniga biträden åt domstolarna kommer till stånd, men håller tillika före, att dessa stadganden stå i den nära förbindelse med öfriga bestämmelser i 17 kap. rättegångsbalken, att de icke lämpligen kunna pröfvas utan i sammanhang med ett fullständigt förslag till lag om bevisning inför rätta i dess helhet; och Riksdagen anser sig så mycket mindre hafva skäl att frångå en sådan uppfattning, som ett fullständigt lagförslag i ämnet sistlidet år varit af Eders Kongl. Maj:t framlagdt.

Det väckta förslaget till ändrad lydelse af 23 kap. 2 § rättegångsbalken i syfte att öka nämndens befogenhet angifves af motionärerna sjelfve såsom framkalladt af ifrågasatt förändring af stadgandena angå-

ende bevisningen, och de föreslagna ändringarna i fråga om nämndemännens val och tjänstgöring synas jemväl lämpligast kunna tagas i öfvervägande vid behandlingen af ett lagförslag angående bevisning inför rätta.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt och då det är angeläget, att en förbättrad lagstiftning i detta ämne, länge förberedd, snart blifver genomförd, finner Riksdagen frågan härom böra öfverlemnas till Eders Kongl. Maj:t, som ensam torde vara i stånd att efter allsidig pröfning af de på frågan inverkande omständigheter framlägga ett antagligt förslag i ämnet; och Riksdagen får följaktligen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville ånyo för Riksdagen framlägga förslag till lag om bevisning inför rätta.

Stockholm den 11 maj 1894.

Med undersätlig vördnad.
